

Η επιβίωση της Βαυαροκρατίας στη σύγχρονη εκκλησιαστική πραγματικότητα (2ο Μέρος)

[/ Πεμπτούσια](#)

Ήδη εξαναγκάστηκε σε παραίτηση ο Φωκίδος προκειμένου να αποφύγει τον διασυρμό μιας προσβλητικής ή άκομψης διώξεως. Από την άλλη ο Θεσσαλιώτιδος, μαχόμενος για την προάσπιση της Ορθόδοξης Εκκλησιολογίας και Παράδοσης, με τη στάση του της αρνήσεως να προδώσει την αγάπη του ποιμνίου του και να υποκύψει σε πιέσεις, κακοήθειες συκοφαντίες και καταγγελίες (μερικοί εξάπαντος τον αδικούν και στις εν προκειμένω κρίσεις τους για εμμονή και καρεκλοκενταυρισμό λόγω, δικαιολογημένα κάπου, έλλειψης ή άγνοιας ορθών θεολογικών, προπαντός όμως ζωής, κριτηρίων και προϋποθέσεων) σύρθηκε σαν έσχατο μέτρο αντίστασης σε προσφυγή στο ΣτΕ, πράγμα επιλήψιμο με αγιοπνευματικά κριτήρια και αντικανονικό με βάση τους Ι. Κανόνες, των οποίων ήδη η καταπάτηση οδήγησε σε ανάλογες διαδικασίες αντίδρασης.

[bayari.2](#)

Το αστείο της υπόθεσης είναι ότι κηρύχθηκε σε χηρεία μια Επισκοπή, ζώντος του πατρός της, του *νυμφίου* της (αν πιστεύουμε, βέβαια, ακόμη ότι έχουμε ισόβιο δεσμό Επισκόπου και Επισκοπής, κάτι αντίστοιχο με τον σαρκικό πατέρα και τον σύζυγο, τους οποίους δεν «πετάς» όταν γηράσκουν ή αδυνατούν να ανταπεξέλθουν στα συζυγικά τους καθήκοντα...). Το δε πιο αντιαισθητικό και σχιζοφρενικό θα συμβεί τότε ίσως που θα σταλεί ο νέος Επίσκοπος και θα σταθεί δίπλα στον εκδιωχθέντα. Άραγε, πώς θα τον αντικρίσει...

Υπάρχουν φυσικά και οι εύλογες ενστάσεις. Εκεί, για παράδειγμα, που ένας Αρχιερέας αδυνατεί λόγω κινητικής ή νοητικής αναπηρίας να ανταπεξέλθει πραγματικά στις υποχρεώσεις του. Σε αυτές τις περιπτώσεις δεν τίθεται κανένα ζήτημα, όπως αποδείχθηκε με την επίσης πρόσφατη περίπτωση του πρώην Κίτρου Αγαθόνικου. Σε όλες, όμως, τις σχετικές καταστάσεις θα πρέπει, κατά τη γνώμη του γράφοντος, η όποια «επιτροπή» – όρος εξίσου απαλειπτός ως παραπέμπων σε κοσμικά σχήματα, μορφώματα και πρακτικές – να απαρτίζεται από αδελφούς Ιεράρχες και έτερα μέλη του Σώματος του Χριστού, όχι εξάπαντος από οριζόμενους εκ της Πολιτείας.

Το τελευταίο είναι και εσφαλμένο και αντιαισθητικό και θεολογικά διαβλητό. Στο κλίμα της εν Χριστώ αγάπης και αδελφοσύνης θα λύνονται τοιουτοτρόπως και τα εν λόγω ζητήματα. Η Εκκλησία θα πρέπει πάση θυσία να διαφυλάξει τον οικογενειακό και κοινοβιακό χαρακτήρα των αρχέγονων χριστιανικών κοινοτήτων, μη υποκύπτοντας στον οιονδήποτε κοσμικό πειρασμό της χρηστικότητας και της ισχύος (και τούτα δάνεια εκ δυσμών). Οι λύσεις, ακόμα και στις δύσκολες περιπτώσεις, πάντα θα υπάρχουν, όπως ενδεικτικά οι πλεονάζοντες ήδη τιτουλάριοι Επίσκοποι, οι οποίοι ως βοηθοί θα μπορούν να συνδράμουν στο έργο των γηραιών ή ασθενούντων Μητροπολιτών. Ο ισόβιος χαρακτήρας της (αρχ)ιερωσύνης – η εξ αντιθέτου θεολογικώς απαράδεκτη οικειοθελή παραίτηση συνιστά εξάπαντος νεοτερισμό, μόδα και φρούτο των ημερών – είναι πάνω από όλα θέμα ορθόδοξης εκκλησιολογικής ερμηνείας και πράξης (: εξεικονιστικός της αδιάλυτης και αιώνιας ένωσης Χριστού και Εκκλησίας) και οφείλει να τον προστατέψει η ίδια η ηγεσία της Εκκλησίας.

Ο ρατσισμός, η αγνωμοσύνη και η ασέβεια στην τρίτη ηλικία και στην ασθένεια θεσμοθετούνται επίσημα και εν τοις πράγμασι από την Εκκλησία και έρχονται άλλοι να νομιμοποιήσουν το γεγονός, μερικοί να το δικαιολογήσουν, άλλοι να το ανεχθούν στην καλύτερη, έτεροι δε και να το επικροτήσουν! Παντελής, δηλαδή, σύγχυση ή απουσία αγιοπνευματικών κριτηρίων, ευαγγελικής νοοτροπίας και εσχατολογικής προοπτικής. Άλλωστε, χρόνια τώρα στον εν λόγω χώρο με τις αλημνείες του μεταθετού, των τιτουλάριων επισκόπων, των ειλημμένων εκ της πολιτικής μεθοδεύσεων εκλογής, τη σχεδόν ολοκληρωτική διοίκηση, την έξαρση της χρηματοδιαχειριστικής διάστασης του επισκοπικού λειτουργήματος και με άλλα πολλά ακόμη, έχουμε μια ξεκάθαρη απομάκρυνση από το *ορθόδοξο πνεύμα της πατρότητας και αγιότητας*.

Πρόκειται, όπως ήδη τονίστηκε, για φαινόμενα καθεστωτικής πρακτικής, παγκοσμιοποιημένης φιλοσοφίας, καπιταλιστικής στοχεύσεως, ακτιβιστικού προσανατολισμού, θετικιστικού σχεδιασμού, επιχειρησιακής λογικής,

